

A Fővárosi Törvényszék a

által képviselt Trossa flectere Korlátolt Felelősségű Társaság (1117 Budapest, Október huszonharmadika u. 5. fszt. 1.) felperesnek a dr. Számadó Tamás jogtanácsos által képviselt Gazdasági Versenyhivatal (1054 Budapest, Alkotmány u. 5.) alperes ellen versenyfelügyeleti ügyben hozott közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt indított perében a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2016. április 26. napján hozott 3.K.30.472/2016/13. számú ítélete ellen a felperes 14. sorszámu fellebbezésére - nyilvános tárgyaláson - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Törvényszék az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja és kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 200 000 (kettőszázezer) forint másodfokú perköltséget, valamint az államnak - az illetékügyekben eljáró hatóság külön felhívására - 2 500 000 (kétfmillió-ötszázezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az alperes a 2015. december 17-én kelt Vj/055/2014. számú határozatával megállapította, hogy a C.P.Ltd. és a felperes 2013. augusztus 1-től 2015. novemberéig a Lavylites márkanév alatt forgalmazott kozmetikai termékek népszerűsítése során tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatot valósítottak meg azzal, hogy megalapozatlan állítások jelentek meg a termékek gyógyhatásáról, az emberi szervezetre, egészségre gyakorolt, valamint egyéb hatásáról, ezért a C.P.Ltd.-t 50 000 000 forint, a felperest 40 000 000 forint bírság megfizetésére kötelezte. A fogyasztókkal szembeni tisztességtelen kereskedelmi gyakorlat tilalmáról szóló 2008. évi XLVII. törvény (a továbbiakban: Fttv.) 1., a 2., a 4. és a 6. §-ai alapján döntését azzal indokolta, hogy a vállalkozások fogyasztók irányában tanúsított kereskedelmi gyakorlatának meg kell felelnie a tisztesség követelményeinek; a magáról vagy az áruinak lényeges tulajdonságairól adott, a fogyasztóknak szóló tájékoztatásnak igaznak és pontos kell lennie. Az értékesítési forma (MLM) vagy akár az ügynöki értékesítés, a kereskedelmi gyakorlat jellege, a gyártók, forgalmazók által közvetített, a fogyasztók felé szóban átadott információ nem lehet alapja annak, hogy az egyes piaci szereplők a felelősség alól kibújjanak. Egy piaci szereplő sem háríthatja át a felelősséget az értékesítési vagy népszerűsítési formára tekintettel olyan magánszemélyekre, akik akár jutalékra, bónuszokra is jogosultak lehetnek, de magánszemélyként fogyasztóknak minősülnek, akik az esetleges értékesítési folyamatban olyan tájékoztatásokat közvetítenek, amit maguk is a termékek forgalmazóitól, a gyártóktól hallanak, vagy olvasnak, és nem kapnak egyértelmű kioktatást mástól. Utalt arra, hogy a kereskedelmi gyakorlat részét képező tényállítás valóságát a vállalkozás köteles igazolni. A bírság kiszabását a tisztességtelen piaci magatartás és a versenykorlátozás tilalmáról szóló 1996. évi LVII. törvény (a továbbiakban: Tptv.) 78. § (1) bekezdésére alapította.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította. Az Fttv. 10. § (3) bekezdése és a 11. § (1) bekezdése alapján megállapította, hogy a vizsgált kereskedelmi gyakorlat több internetes oldalon, több mint három megyében kiépített disztribútori hálózat útján, jelentős árbevételt elérve valósult meg, ezért az alperes helytállóan állapította meg a gazdasági verseny érdemi érintettségét, amely egyúttal az alperes hatáskörét is megalapozta. Az Fttv. 9. § (1) bekezdése szerinti felelősségi szabály lényege, hogy a tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatért való felelősséget nem a jogsértéssel összefüggő tevékenységhez, hanem ahhoz köti, hogy kinek állt közvetlenül érdekében az adott kereskedelmi gyakorlat, az annak tárgyát képező áru értékesítése. Utalt a jogalkotó céljára, amely szerint a szabályozás lényege, hogy a vállalkozások a közzétett kommunikációk tartalmáért való felelősség alól ne tudjanak kibújni oly módon, hogy azt harmadik személyek, vagy velük közvetlen vagy közvetett kapcsolatban nem álló személyek vagy szervezetek végzik. A felperes közvetlen érdekeltsége az adott kommunikációk közzétételében kimutatható és bizonyított: a kérdéses termékek adott csatornákon keresztül kizárólagos magyarországi forgalmazója, abból jelentős mértékű bevételt ért el. Ezért a kifogásolt kereskedelmi gyakorlattal érintett áru értékesítése, eladásának ösztönzése közvetlenül érdekében állt. Az a körülmény, hogy a közvetlen érdekeltség más vállalkozások esetén is kimutatható, a felperes felelősségét nem érinti. A felelősség szempontjából közömbös, hogy felperes üzemeltette-e az adott weboldalakat, honlapokat, vagy lehetett-e bármilyen ráhatása azok tartalmára, illetve az azokat fenntartó személyek, szervezetek tevékenységére. A határozat 1. számú melléklete részletesen tartalmazza a kifogásolt kommunikációs tartalmak megjelenési módját, helyét, idejét, melyet a felperes nem vitatott. A kifogásolt állítások valóságtartalmát a közigazgatási eljárás és a per során nem bizonyította. Önmagában az erre vonatkozó állítása, az, hogy mindenki elégedett volt az adott termékekkel, nem bizonyíték, amint a pozitív kicsengésű vásárlói vélemény sem az. E körben megjegyezte, hogy az alperesnek az eljárása során nem azt kellett vizsgálnia, hogy a termékek vásárlói elégedettek-e termékekkel, hanem azt, hogy a termékekkel kapcsolatosan közreadott kommunikációkban leírt hatások valóban igazak-e, jellemzik-e a termékeket. A kifogásolt megjelenítések túlmutattak egy termékkategória leírásán, minden esetben tartalmaztak konkrét állításokat is (pl.: „a fájdalom pár perc alatt megszűnt, amikor Lavyllal fújtam”, „hatásai - ti. az adott Lavyl terméknek - : fájdalomcsillapító, vérzéscsillapító”, stb.). Indokai szerint a felperes megalapozatlanul hivatkozott a tájékoztatások szűkkörű voltára (ti. csak egy weboldalhoz voltak köthetőek a közlések), mivel a jogsértőnek ítélt kommunikáció számos módon és felületen történt (tájékoztató anyagok, Mezőföldi Élet, több internetes honlap, termékbemutatók). Utalt arra, hogy nincs olyan jogszabályi rendelkezés, amely alapján az alperesnek büntetőjogi felelősség megállapításához szükséges szintű (ti. kétséget kizáró) bizonyítás eredményeként lenne csak lehetősége a jogsértés megállapítására. Az alperes a tényállást teljes körűen feltárta, a levont következtetései okszerűek voltak, különös tekintettel arra, hogy a bizonyítás a felperest terhelte. A jogkövetkezmény tekintetében megállapította, hogy az alperes részletesen elemezte és értékelte az enyhítő és súlyosító körülményeket; a kiszabott bírság nem túlzott vagy aránytalan, összege megfelel a speciális és generális prevenció céljainak.

A felperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatásával az alperesi határozat hatályon kívül helyezését, másodlagosan a hatályon kívül helyezés mellett az alperes új eljárásra kötelezését, harmadlagosan a határozat megváltoztatásával a jogsértést megállapító és a versenyfelügyeleti bírságot kiszabó rendelkezések hatályon kívül helyezését, ennek hiányában a kiszabott bírság mérséklését kérte perköltségigénye mellett. A keresetével lényegében megegyező fellebbezésében kifejtett álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a feltárt tényállást az alperesi határozattal egyezően jogilag helytelenül értékelte, az ítélet indokolása új elemmel nem egészítette

ki a határozat indokolását. A közigazgatási eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 121. § (1) bekezdése alapján hivatkozott arra, hogy az alperesnek nem volt hatásköre a magatartásainak vizsgálatára, illetve amennyiben hatáskörrel rendelkezett volna, a megállapított tényállás alapján akkor sem lett volna helye a jogsértés megállapításának és a bírság kiszabásának. A tényállás a jogsértés megállapíthatóságához szükséges mértékben nem volt tisztázható; az alperes a felelősség megállapításához szükséges tényeket nem bizonyította, ezért a Ket. 31. § (1) bekezdése alapján az eljárás megszüntetésének lett volna helye. Az alperes határozata számos iratellenes és nem bizonyított következtetést tartalmaz. Álláspontja szerint tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatot nem folytatott, állításai nem minősülnek olyan állításnak, amelyek alapján az MLM rendszeren belül értékesített termékeknek bármilyen egészségre gyakorolt hatás vagy gyógyhatás (ún. terápiás hatás) lenne tulajdonítható. Változatlanul azzal érvelt, hogy az MLM rendszerrel semmilyen kapcsolata nincs, illet az alperes nem azonosított azon felül, hogy az MLM rendszer tagjaival adásvételi szerződéseket köt, és részükre regisztrálást követően virtuális módon termékeket értékesít, illetve a termékek vételárát átveszi. Tagjaival kizárólag a www.lavylites.com internetes oldalon tart kapcsolatot, a termékekről nem biztosít semmilyen tájékoztató anyagokat. Az alperesi határozat általa tévesnek, iratellenesnek, következtetlennek, illetve alkalmatlannak tartott megállapításai alapján hivatkozott arra, hogy az internetes oldalt, ahogy az MLM hálózatot is a C.P.Ltd. üzemelteti, ő kizárólag a fizetési felületet üzemelteti, így ezzel összefüggésben az alperesi határozat iratellenesen állapította meg, hogy a teljes weblapot üzemelteti. Tulajdonképpen teljesítési segédként működik közre, összetett adminisztratív szolgáltatást nyújt. Véleménye szerint az Fttv. 9. §-a szerinti betudhatósági szabály alapján az MLM hálózat tagjainak (disztribútorainak) cselekményei nem tudhatók be a felperes cselekményeinek, a tagok magatartásáért kizárólag a rendszert üzemeltető társaság, a C.P.Ltd. tartozhat felelősséggel. A társaságnak semmilyen ráhatása nincs az MLM hálózatra, nem utasíthatja, nem is ellenőrizheti. Hivatkozott az Alkotmánybíróság 30/2014. (IX. 30.) AB határozatában foglaltakra is, amely szerint a versenyfelügyeleti eljárás „büntetőjogias” eljárásnak minősül. Kiemelte, hogy a tanúvallomások nem vehetők figyelembe, a meghallgatottak túlnyomó többsége szerint nem köthető a felpereshez a Lavylites termékek népszerűsítése; emellett a meghallgatottak elégedettek voltak a termékekkel. A kérdéses kommunikációk nem torzítják a fogyasztói magatartást, illetve arra nem alkalmasak, nem tisztességtelenek, megtévesztők. A bírság körében kifejtette, hogy lényegesen alacsonyabb bírság kiszabása indokolt; a termékek értékesítéséből származó árbevétel alapulvételével történő bírság kiszabás súlyosan aránytalan, figyelemmel arra is, hogy a Közlemény szerint a feltételezett jogsértés alapjául szolgáló magatartást kizárólag az MLM hálózat egyes tagjai követhettek el a saját értékesítési tevékenységük előmozdítása érdekében. Álláspontja szerint szimbolikus összegű bírságösszeg lett volna indokolt.

Az alperes az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. A polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 235. § (1) bekezdésére hivatkozással azzal érvelt, hogy a felperes a fellebbezésében megismételte azon érveit, amelyek szerinte a határozat jogszabálysértő voltát igazolják, és amely érvek ítéleti elfogadása miatt az elsőfokú ítélet is jogszabálysértő. Kifejtette, hogy a másodfokú eljárásban a bíróságnak az elsőfokú ítélet jogszerűségéről kell döntenie, a felperes azonban semmivel nem támasztotta alá az elsőfokú ítélet jogszerűtlenségét. A hatáskörével kapcsolatban előadta, hogy az eljárással érintett, vizsgált kereskedelmi gyakorlat több internetes oldalon, és több megyében kiépített disztribútori hálózat útján, jelentős árbevételt elérve valósult meg, így a vizsgálattal érintett kereskedelmi gyakorlat vonatkozásában az Fttv. 11. § (1) bekezdése alapján a gazdasági verseny érdemi érintettsége megállapítható volt; ez alapján a hatásköre fennállt. Álláspontja szerint a vizsgált kommunikációs gyakorlatban kifogásolt tartalmak jóval többek

(egészség hatás és gyógy hatás állítások, illetve egyéb kedvező hatás állítások), mint termék kategóriák felsorolása; nem csupán egyetlen internetes oldalhoz köthető a kifogásolt kommunikáció. Az Fttv. 9. §-a szerinti „érdek-elve” tekintettel a felperes és a C.P.Ltd. felelősek a saját maguk, valamint a disztribútorok által közzétett, a felperes és a C.P.Ltd. kommunikációs szándékait és gazdasági érdekeit tükröző kereskedelmi gyakorlatért, mivel arányosan és jelentős összegben részesedtek a különböző csatornákon történő értékesítésből. A közvetlen érdekelttség mellett az is megállapítható, hogy közreműködtek a kereskedelmi gyakorlatban és az értékesítési folyamatban is. Kifejtette, hogy az Fttv. 14. §-a a Ket. 50. § (1) bekezdéséhez képest megfordítja a bizonyítási terhet, és az érintett vállalkozásra hárítja a reklámállítások valóságának bizonyítását; ezzel összefüggésben utalt a Pp. 164. §-ára, valamint a Pp. 336/A. § (2) bekezdésére is. A bírság körében kifejtette, hogy a Tptv. 78. § (3) bekezdésében meghatározott mérlegelési szempontokat figyelembe vette, a tényállást megfelelően feltárta, a mérlegelés szempontjait megjelölte, és a mérlegelését megfelelően indokolva döntött a bírság kiszabásáról.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel azonos kereseti érvrendszer mentén eljárva vizsgálta az alperesi határozat jogszerűségét, az alperes hatáskörének fennállását, a felperes jogsértésért való felelősségét. E körben helytállóan foglalt arról állást, hogy az alperes a releváns tényállást valósághűen tárta fel, a vonatkozó jogszabályok helyes értelmezése és alkalmazása alapján törvényes jogi következtetéseket vont le, és jogszerűen alkalmazta a jogkövetkezményeket is. A törvényszék az elsőfokú bíróság helytálló és okszerű jogi következtetéseivel, az azok alapján hozott döntésével és annak indokolásával maradéktalanul egyetért. Mivel a felperes nem hivatkozott olyan tényre vagy bizonyítékra, amely az elsőfokú bíróság helyes következtetéseken nyugvó ítéletének jogszerűségét sikeresen megkérdőjelezné, és nem adott elő olyan javára értékelhető új érveket, amelyek a fellebbezése kedvező elbírálását eredményezték volna, ezért a törvényszék az elsőfokú bíróság indokait nem kívánja megismételni.

A fentiekre figyelemmel a Fővárosi Törvényszék az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 254. §-ának (3) bekezdése alapján helyes indokai alapján helybenhagyta.

A sikertelenül fellebbező felperes a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles megfizetni az alperes másodfokú eljárásban felmerült költségét, és viselni a bírósági eljárásban alkalmazandó költségmentességről szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39. § (3) bekezdés b) pontja és 46. § (1) bekezdése szerinti mértékű fellebbezési illetéket.

Budapest, 2017. január 25.

dr. Matheidesz Ilona sk. a tanács elnöke,

dr. Rác Krisztina sk. előadó bíró,

dr. Szőke Mária sk. bíró